

הקדשה — קידוש השם

לכן קידוש השם הוותר גדול שבהיסטוריה הוא מה שהוא היה עכשוו: תקנות מדינת ישראל, חורת עם ישראלי מעבורי הארץ. בשען ישראל חלה, כל האנשות וחל. רש"ר נחרץ ירושלמי מביר למן את הזעוזו הזה: «עד ל' הילודים עם שאלת ארכזינו איך הערבת אלולין בדור' והוא, יוציאו של כל האנשות, כל העילום, כל העילומים, וכל העילומים שמעלם העילומים. יישראל שהולך והוזור עכשו לבריותו, – וזה קידוש השם היותר גדול, דברי יוחאלא גניבא: יקידשתי את שמי בגבור המהיל בגוים... ובקבוצת אתם כל הארצות והבאות אונס אל אמתוכם». וכן: «בכדי שישראל יש בעיות. בכל דבר במצוות העולמי'יזה יש בעיות. אלא שבעם ישראל לראות בעין פקוחה. מורה הקבון, מורה הנצחי, מורה המוחולט, ומש' לראות בעין פקוחה. מורה הקבון, מורה הנצחי, מורה המוחולט, ולא הדרבנן קומינס והולפונים ללחחים נגנבה, שהעליהם חוויכים להתגנבה, ולא באמיריה לדבה שי'הי'ה טוב». ועוד, ש' פועל עלילום, אך אשר אשור משבכתי על המאנועות יושב עלידי קשיים צדדיים; אלה הילפט במשמעותם, ולא עד אז לא שפטוון של בעיות גיאת, בעיות מלטויות או צבאיות, רוחניות או חינוכיות וכו' יען רק מטען והבנה המרכזית: מי אנחנו ומה אנחנו כקורה עכשו איננו.

ג. הכפירה במשיח ו' הנගלים לנו היא כפירה בתורה שבסתב, בתורה שבעל-פה ובדברי הנביאים.

כבר למלעל צינו, כי להרשותנו ולעוזרנו, חלק ניכר מהabitur של אוניברסיטאות במשקי' ד' הנගלים לנו. כן, כמובן לא מטר פעם את זרים בבורויס ולא יהווות מוסחים על שמי השטויות: חסרונו אמרנו ש-כן, בפיה ממלכתה בלבוש של דורות ודורות עזוקין, מוסרים ש-כן, לאחרים בסם זה, וכל פוטסל - בומו פוטס! וזה פיררנו בזווית שכנתם, ברכבי' באנטש עטיפין, אשר בארו לנו מוחה הקץ המולגה: בשעה שאח'ישו-ישראל ותונת פניה בעין ובשבועין, יציעו ימינו ים פיניאן ומונצ'זינס ננד גודל שריאל! והא היה ר' אליהו גוטנברג ר' מאיה' חי'ו!! אמר לי ישארם כי טיש הווא מחשב שוויז גאנז האוניברסיטה הלאומית. ואנאל, ר' ירושלט קומונס' שיטות מלכי' יורה-דעת האוניברסיטה הלאומית. ואנאל, ר' ירושלט קומונס' ברוחו של דיקטטור מלחמתה, המלחמות
בלבוש של דקוטן ורטויון - היא האיה מעלתת את דבר ד' מלובא ומלוחנתת בעולם. גם בחוגים שלנו יונט טלול המוסלמים, והוחשין פלטיל ספסות. אך עליון ליבור: אהמנה אנה ספיקות - יהודואין ש-מן היה הלחמי. בשישול משעדיין את לטם לאביבם שבשיטים
שנה אוארל שלמה.

ולעומת מוסר טשרנוב: "וְאֶת וְהַמִּזְרָחָן שָׂאוֹת חֹזֶן בְּיַאֲנוֹ" אומרים:
אנני: וזה המדינה השוואת הבאים. מבון, אין מדיניה כלכלית
שלשלותם, אלא נביאו וברתוין, מטכילה, אמרו שהמדינה תמהיה
בזו: גור אברחות, מצוק ועקב, שוב וקיטם בה הקומונה ישבות
שליטון מודיע עצמאלי. לא אמרו לנו אם יהיה חם צדיקים או שאינם...
צדיקים. רונן נהnia: "בקבצי את בית ישראל... ושב על אדומות..."
ושוב עליה לטעם ובו נטש כביסים... ("וחוקל כל, כח-כח") -
נטש עס כביסים נאמורה, הקמת שיבוט לא נאמרה... אמן, מונע והות
ישראל אל אדמותם באלי גודלו הדרה והארתמה, אולם העצם
זהו השון - שואל על אדמותם! כביסו של ר' אליחו נומך: "וואצל'
ברור ברור שאם יליינו שאר לישחלה לעבור אדמות קורתך קיל'ו
משופשוף - שתחמי גודלה האגודה, גם כלאי היה שראאל ואיזויט
בלך" (נדפס באחת מס' י"ג בעש' י"ג). בזאת, רועה ואחות אוות צדיק
בדרבנות התורה והוא תחת השמים, אבל סדרי המאולה כלם חס: ישוב
בלרבריאת הדרה ולזרבום להדרה ולזרבום

בכובאות, בירוקאיל פרק לו, – אחרי נגאמר שם אל קרי יישראלי ענפנ'תנו ופיריכם תשלוא ?עמ' ישראל, כי קרבו לבודא', אשר פדרנו רבי אבא, בונדרון דר' צה, ש' אין לד קץ מגלה מה', ואחרי הנגאמר שם אל בית יישראלי כי ?לא? בענפנ'ם אג' עשה כי-אים לשם קדש', כמו ברכישת ר' אשובה אל אערץ' לא בגדתך ובילדך לבבד', – מפרש הוא סדרו של הפעשה הזה: קודם כל ?ולוח'ת' אתכם מן הגוים וכבקצ'ת' אתכם מכל הארץות והבטחות' אתכם אל אומתכם, אחרי זה ?וונקי' עלייכם מים מזרדים וחדרים מכל סקאותיהם ומכל גלוייךם אסנור אתכם, אחרי זה ?ונקי' לך לב מחש וודחשה אהן בקרובכם ווסרטני את לב האבו מבשדים ונתני לך לב בפדר', אחרי זה ?זאת רוויי אהנו בקרובכם ועשיית' את אשר בחרתי מלכו ומשפטתי תשומדו עשוויתם? אל

אָמַר יְשִׁיבָתָם בָּאוֹז אָשֵׁר נִתְּנָהָ לְאֶבֶתְיכֶם וְהִיִּתְם לִי לְעֵם וְאֲנִי אֶתְּנָהָ לְכֶם לְאֶלְעָדָם¹⁴

קדושת המדינה

מןוך האתחלתו הואת הגענו לשכלול האגוד של הקומת מדיינית ישראל. המדינה היא עוד רוגה השובנה במילוי החוראות השכינה לציון. הנה בראשות העולים לאוזן בימי עזרא ונחמה, אפשר לראות כי בין השאר על "מושדרים ומשוררים", ורש"י מסביר: "לפי שהי עולים שמהה מבבל לאוזר' ישראלי". מנו צרכם להרבות שמהה ביום העצמאות על החירות שכינה לציון אשר בהתחנות הממלכתיות היישראליות. יסוד הכל צריך להיות רבבי שמהה.

שאלה: אבל במדינה לא הכל מסודר על-פי התורה?

תשובה: קודם צדריך שחייה לנו היסוד והנפש של שמהו לגביה עצם הקמת המדינה, ומתקן כרך נוכל להנוגר גם על הഫטים הקטנים המעניינים. יש לראות את הדברים בכללותם. "תורת ד' תמיינה משכיבת נפש"⁹. כשהשתורטה היא תמיינה ושלמה, אז היא משכיבת נפש¹⁰. יש דבר עיקרי, כללי, המדיני. הוא כולה קדוש, ואינו בה שום Frage. היא גילוי סמיין עלייאר של "המוחזיר שכינתו לציין". כל השאר הם פרוטיטים. פכים קטנים או גדולים, בעיות וסיבות, אין בהם כדי לפלגום, ولو稍稍, בכל ותוקף קדחת המדינה. עצם ערך המדינה אותו מותנה בכרך אם יש בה יותר שומרי תורה ומוצאים, או פחות בודאי, השאיפה היא שאל העם ככל היה שין לעתודה מוצאים, אבל המדינה היא קדושה, ככל אופן יש הא. יש מין דתים ש晦רים מעין ביקורת ואומרים: "אם המדינה והחימין בה יהיו לפיה שיטרונו ורונחו, נקבל אותן. אם לאו, נסתיג ממנה". הם מתבטים איכילו המדינה אינה שלום. המדינה היא שלאן, של כל ישראל ושל כל אחד ואחד מישראל. המסתיג ממנה הר הוא אינו רואה את זהותה החשינה
לעתן

ג. אין המדינה האושר העלון של האדם. זה ניתן להאמיר במדינת רגילה, שאינה עוללה לערך יותר גדול מחברת אחוויות גזולה, שנשארו המוני האיריאות, שכן עטרות החיים של האנושות, מרופאים ממעל לה, ואינם נוגעים בה. מה שאין כן מדינה שהיא בסודת אידיאלית, שהוקם בהוויה תוכן האידיאלי הייתן עלילון שהוא באמצעותו הושר, ומדינה זו היא מודינגן, מדינת ישראל, יסוד כסא ד' בעולם, שככל חפצה הוא. שיחיה ד' אחד שמו אחד, שווה באמצעותו היטר עלילון, אמת, שאושר ונגבב זה צרך הוא לביאור אויריך כדי להעלות אורו בימי חושך, אבל לא מפני זה יהלט מלחיות האושר הימור גדול.

דוח אג

במכתב פרט על היגיינה מדינית ישראל. נראות נקודות האור הגדרות, בקורס השם וקיים

הבדוק בפניהם. מודנית ישראל יוצאת מדי יום והכרעה על בריאות העולם. בחותמת הדואר הישראלי מופיע תאריך בריאות העולם – ה'תשי"ח – וכן, גם כופרים משותפים בהכרותם של ישראל כי בראשית כל אחד מהשימים ואות הארץ³⁵. השבת מתקיימת בשביות מלאכה ברוב שמי הארץ, ובראשם נשיאו של ישראלי, נשמרות התרבות והקסנות.

יום העצמאות של המדריך מודעת היא, כלפי עם ועולם, שהשבת קדבה, ומשמעותה משניים את

³⁷ תאריך השמחה, "עם מזדי' שבי' צ. כולם ישבו ויתענו מטופל".

א. שמחת היום

הַלְּבָדִים הַמִּשְׁתַּחַת הַמִּזְבֵּחַ

M

הנאה ר' יוסי אמר: ראייה
פערוא שפיקתו תורה על ידו לישראל, א' מלא לא קדרו משה. במשה הוא אמר זומשה עלה אל האלים, בזורה הוא אומר והוא צורא עלה מבבל, מה עלייה האמור כאן תורה - אף עלייה האמור להלן תורה.

כטליומו מכבב נפי. טווילג'ה דה'" מהלכים כמו מטה כטלה או סטטוטיס וכק'ע'

14

ודש רב עירא ווינן אמר משמה דרב *וועני אל משמה דרב (אי) מא דכרייב זיגעל היל וגמל עפער זקבי'ה לעשות סעה לזרקם ביט שטנבל חחדו הילע של יזקע לאדר שאכלין ווישן נונגן ול לאברdem אבינו כום של ברכה ברך ואומר להן איני מברך שיזא מבני ישבעאל אומר לו לנטיק טול וברך אומר להן איני מברך שיזא מבני עיש אמר לו ❷ לעקב טול וברך אומר להן איני מברך שעשאורי שחי איזות בעיון שעשרה תורה לאסוכן על אמר לו למשה טול וברך אומר להן איני מברך של ואיזות ליבנס לאיזר ישאל לא בורי ולא במווי אמר לו לירחען טול וברך אומר להן איני מברך של ואיזות לבן דכרייב זיזשע בן נון פון בעו זיזשע בעזני אומד לו לדוד טול וברך אומר להן איני אברך ול נאה לבך שאנארט נסבטי

גּוֹיִם וְעַמִּים לְאָמִים
בְּעֵבֶור | יִשְׁמְרוּ חֲקִיוֹן